

L'home que badava

Badar resulta sospitós per tot aquell que té una agenda atapeïda, pel que no fer res és perdre el temps, com si aquest es pogués caçar i desar-lo en una butxaca. Badar és una activitat poc practicada i per això quan algú l'exerceix desperta recels, dubtes, fins i tot, a alguns pot fer-los enfadar i a d'altres encuriosir.

Una vegada hi havia un home africà molt gros i alt, negre com la nit i d'ulls profunds i brillants com dos fars. Aquell home havia canviat de continent per guanyar-se la vida i ara estava assegut al mig d'un banc de fusta de la plaça major d'una ciutat de la Catalunya central, a Vic. Aparentment no feia res, només seure i observar, observar i potser pensar, o recordar, gairebé no esmerçava cap esforç en moure els músculs del seu cos. Lluïa un vestit preciós, acolorit i vistós que cridava l'atenció com una maduixa vermella al mig d'un plat de nata blanca.

Els vianants se'l miraven de resquitllada, els nens i nenes el fitaven de dalt a baix encuriosits. Els pensaments de la gent gairebé es podien llegir a l'aire - *Què deu esperar? - No parla pas pel mòbil, ni fuma, ni mira el rellotge, què li deu passar?-, - Perquè no fa res?- Quan deu fer que està aquí?-, - Perquè està sol? Assegut tot sol?-...*

També es llegien altres pensaments en l'aire: - *Que no té casa?-, -Que no té amics?-, - Que no té feina-, - Que no té ganes de treballar...-.* En aquesta part els pensaments tenien a veure en no tenir, és a dir : no fer res ja que hom no té res, aquesta és la conclusió.

Per últim hi havia qui rumiava : -*Segur que és un dropo, no vol treballar-, Segur que té la dona a casa fent la feina amb la canalla i ell aquí a la fresca rascant-se la panxa-, - Que xafarder, segur que al seu país no té tantes coses per mirar com en aquesta plaça-, - Què fa tot sol ocupant tot el banc, que és pensa que és l'amo del banc? El rei de la plaça? O pitjor encara, de la ciutat?-, -Què espera que li caigui el pa del cel? Que primitiu, quina manera de seure i quin vestit tant folklòric-, -Com s'atreveix un home a anar amb faldilles?-*...

Aquests últims pensaments fan que les persones que els pensen arrufin la cara, o se'ls dibuixi una ganyota estranya entre el front i la barbeta, o acluquin els ulls com si fossin xinesos mirin de reüll amb desconfiança.

Un dia un nen que passava per davant de l'home africà corrent va fer una *aterriçada* i es va pelar els genolls amb la sorra de la plaça. Abans de plorar va alçar el cap amb cara de pomes agres i va mirar ràpidament cap a tots els costats per veure si algú l'havia vist caure. Quan ja li semblava que ningú el mirava per fer sentir la seva pena es va adonar que un home de cames llargues com de gegant, mirada clara i pell lluent i negra, negríssima, l'estava mirant i li allargava la mà per ajudar-lo a aixecar. Aquell era el moment, ell no s'hauria esperat un públic com aquell, però vist el panorama va arrencar el primer singlot. Després de trencar el gel amb aquell esgarip va començar a somicar i això va ser una bona entrada cap al plor. I en notar que la pena sortia del seu pit va agafar més forces per posar-se a plorar més fort encara i a vessar llàgrimes, tantes que a sota seu aviat haurien sortit pastetes si no fos perquè les mans d'un home, o millor dit d'un mag amb túnica de colors, o més ben dit d'un rei majestuós, o millor encara d'un rei mag, el van alçar enlaire i li va eixugar les llàgrimes amb una carícia enorme com les seves mans.

La imatge era tant sorprenent que el nen no va poder fer res més que no fer res. L'home li va dedicar un somriure i el va asseure al banc al seu costat. Va mirar-li el genoll i es va treure un mocador de paper, li va treure les pedretes de la sorra que havien quedat enganxades al genoll del petitó.

El nen es mirava el genoll com si no fos el seu, i tenia els ulls tant oberts que semblaven voler escapar-se de la cara. Finalment l'home va tornar a mirar i a seure tranquil·lament al banc, al costat del nen.

Ell va mirar cap a on mirava l'home i va tornar a mirar a l'home, i un altre cop cap allà on dirigia la mirada l'africà. Al cap d'una estona llarga va decidir descobrir què era tant interessant que fes que aquell home gran i fort, alt i gros... mirés tranquil·lament la plaça assegut des d'un banc.

Primer no veia res que li cridés l'atenció, gent atrafegada amunt i avall, parelles agafades de la mà, persones que caminaven de dues en dues sense agafar-se de la mà, nens, nenes, pares i mares, avis i àvies, pocs gossos, els edificis, les façanes dels edificis, les finestres, el color del cel, els núvols que es movien molt a poc a poc, les ombres a la sorra de la plaça... tot

mirant , mirant va començar a observar, va veure les cares de la gent, les seves mirades, les seves robes, les sabates i de cop va veure un senyor amb corbata i americana ben mudat, però duia un mitjó de cada color, al nen això li va fer escapar una rialla. Observant, observant va començar a escoltar. Va sentir el so de les paraules de molta gent, de gent que parlava a la llunyania, gent que passava a prop , gent que parlava en llengües estranyes, una moto, alguns cotxes de més enllà dels edificis, el so dels mòbils i fins i tot d'alguna gavina, tot i que el mar estava molt lluny.

El temps anava passant i l'home africà va tornar a mirar el nen, aquest en notar la mirada al seu costat també el mirar i es van trobar tots dos dedicant-se un somriure de complicitat. Tots dos sabien més de la plaça aquella tarda que ningú altre. Havien descobert l'ànima de la plaça i els agradava sentir-la. El nen va marxar cap a casa quan les ombres de la gent s'allargaven al terra i la llum s'esmunyia per darrere dels edificis de la plaça. A mig camí es girà, mirà l'home i pensà... és afortunat, ell té tot el temps del món!

Marta
Gener 2010